

Holly Hepburn

Een nieuw begin in
Thistledown Lane

Deel 2

1

Fraser Bell herinnerde zich nog heel duidelijk de eerste keer dat hij Maura McKenzie zag, echt zag. De schooldag was afgelopen, hoewel het in delen van het gebouw nog steeds gonsde van het geklets van leerlingen die in diverse naschoolse clubs bezig waren, en de herfstkou hing al in de lucht toen Fraser zich naar de dramastudio aan de andere kant van het schoolplein haastte. Door een ongemakkelijk gesprek met zijn wiskundeleraar over wat onafgemaakt huiswerk was hij te laat en zijn vrienden waren allemaal al vooruitgegaan.

Binnensmonds mopperend wilde hij zo snel mogelijk naar de studio. Ze zouden *Romeo en Julia* doorlezen en hij wist dat de mooiste rollen zouden worden gegeven aan degenen die op tijd waren gekomen. Maar hij was een oogappel van mevrouw Laing en met een beetje geluk had ze ondanks het feit dat hij tien minuten te laat was nog iets voor hem in petto.

Toen hij langsloep, werd zijn blik getrokken door het licht van de ramen van het kunstlokaal, dat vrolijk geel afstak tegen de donker wordende lucht. Binnen waren studenten, sommige zaten aan tafels, andere stonden bij de gootstenen, terwijl ze penselen wasten of potten met water vulden. Een leraar sprak met een klein groepje en wees terwijl ze sprak naar een ezel met een prent van Van Gogh.

Ondanks het feit dat hij al te laat was, vertraagde Fraser zijn pas. Als hij over straat liep, kon hij nooit de verleiding weer-

staan om door de ramen van huizen te gluren, terwijl hij zich afvroeg welke verhalen zich daarbinnen afspeelden, en het kunstlokaal was geen deel van de school waar hij een reden voor had om ernaar binnen te gaan. Schilderijen en tekeningen sierden de muren en in een hoek stond een metalen sculptuur van een steigerend paard. Het leek wel een kleine galerie en hij was onder de indruk van het talent dat er te zien was.

En toen tilde een van de studenten die aan een tafel recht tegenover Fraser zat haar hoofd op om naar buiten te kijken.

Hij verstijfde, verlamd door het schuldgevoel dat hij betrappt was. Maar na een moment van paniek besepte hij dat ze niet naar hem keek, terwijl zijn bonzende hart weer normaler begon te kloppen. Ze had waarschijnlijk geen idee dat er iemand stond, want de felle lichten in het lokaal zorgden ervoor dat de schemering in duisternis veranderde en hem in schaduw hulde.

Hij kon haar echter duidelijk zien. Ze heette Maura en ze zaten in hetzelfde jaar, hoewel hij zich niet kon herinneren dat ze ooit met elkaar hadden gesproken. Haar gezicht was bleek en werd omlijst door een wirwar van donkere krullen die de meeste meisjes die Fraser kende elke ochtend naar achteren zouden hebben getrokken. Hij moest een beetje glimlachen om al die uitbundigheid. Ze moest al dat haar tijdens de schooldag in een staart houden, want anders zou hij die prachtige overvloed allang hebben opgemerkt.

Haar blik was afwezig, alsof ze langs haar eigen spiegelbeeld in het glas keek. Misschien was ze aan het bedenken wat ze zou tekenen, hoewel er geen papier voor haar lag en ze geen potlood in haar hand had. In plaats daarvan zag Fraser een vierkant bord met in het midden een klodder van iets grijs. Geen schilder, corrigeerde hij zichzelf met een nieuwsgierige frons. Was het klei? Toen kwam de lerares dichterbij en ze bewoog haar lippen om een vraag te stellen die hij niet kon

verstaan. De dagdroom van het meisje werd onderbroken, haar ogen focusten en ze draaide zich half om om te antwoorden. De lerares bleef even bij haar staan, zei weer iets en deze keer glimlachte het meisje. Het was niet het soort stralende glimlach dat verblindde, dacht Fraser, maar het veranderde haar toch. Het was als het licht van de maan die in de nacht vanachter een wolk vandaan kwam, zacht en etherisch, dat langzaam aan helderheid won om de toeschouwer in zijn zachte gloed te baden. Hij keek toe hoe ze haar haar in een paardenstaart hield en het met een elastiekje vastzette, zodat het niet meer zo wild was. Ze zei iets tegen de lerares, pakte de klei en Fraser was gefascineerd door wat ze ermee zou doen. Maar een onverwachte regenbui haalde hem uit het klaslokaal, een onwelkome herinnering aan waar hij was of, nog belangrijker, waar hij niet was.

‘Shit,’ mompelde hij en met gebogen hoofd vluchtte hij naar de veiligheid van de dramastudio. Met een beetje geluk zou hij nog op tijd zijn voor de vechtsce ne.

Eenentwintig jaar later

Op een heldere dag was het uitzicht over Edinburgh vanaf Calton Hill onovertrefbaar. De heuvel rees aan het oostelijke einde van Princes Street steil omhoog en was niet zo hoog als de naburige Arthur's Seat, maar er stond een charmante mengelmoes van eeuwenoude bouwwerken.

Maura had goede herinneringen aan picknicks uit haar kindertijd, waarbij zij en haar zus elkaar achternazaten tussen de Dorische zuilen van het onafgewerkte National Monument en rond de omgekeerde telescooptoren ter nagedachtenis aan Lord Nelson. Maar haar favoriete plek was het observatorium met de groene koepel geweest, waarvan zij zich voorstelde dat het overdag alle sterren bevatte, die na zonsondergang als twinkelende vuurvliegjes werden vrijgelaten.

In de verte lag het kasteel verscholen op een rotsachtige uitloper, onderdeel van een panorama dat vooral rond zonsondergang spectaculair was. Het was nu vroeg in de avond en de zachte aprilzon had veel mensen naar buiten gelokt om van het uitzicht te komen genieten.

'Ik kan me gewoon niet voorstellen dat ik al meer dan een jaar in Edinburgh woon en hier nog nooit ben geweest,' zei Zoe een beetje buiten adem terwijl ze om zich heen keek. 'Hoewel die klim bijna mijn einde betekende. Je zou toch denken dat mijn benen daar inmiddels aan gewend zijn.'

Ze doelde op de beruchte heuvelachtige topografie van de

stad, doorkruist door talloze duizelingwekkende trappen waardoor men sneller door de stad kon navigeren, maar niet per se makkelijker. Veel toeristen moesten halverwege Gran-ny's Green Steps even op adem komen als ze vanaf Grassmar-ket een kortere weg naar het kasteel probeerden te nemen, terwijl de lokale bevolking voorbijrende met het uithou-dingsvermogen en de tredzekerheid van berggeiten. 'Je moet eens proberen om Jacob's Ladder bij Waverley Station op te rennen,' zei Maura droogjes. 'Jamie doet dat soms als training en heeft me het een keer laten proberen. Ik dacht echt dat ik dood zou gaan.'

Zoe keek haar met enige afschuw aan. 'Jij traint met een rugbyteam?'

'Niet meer,' verzekerde Maura haar snel. 'Dat was in het be-gin van onze relatie. Toen ik indruk op hem probeerde te ma-ken.'

Haar vriendin trok een grimas. 'Ik weet niet zeker of ik ie-mand ooit leuk genoeg heb gevonden voor zoiets. Maar het heeft met Jamie duidelijk gewerkt.'

'Ik geloof dat hij voornamelijk medelijden met me had,' moest Maura toegeven, terwijl ze zich de consternatie in Ja-mies ogen herinnerde door haar gehijg en gepiep. 'Tegen-woordig trainen we niet meer samen.'

'Liam heeft het nooit voorgesteld,' zei Zoe over haar eigen vriend, die in hetzelfde team speelde als Jamie. 'Als het om mij gaat, geeft hij de voorkeur aan een ander soort oefenin-gen.'

Ze trok haar wenkbrauwen op, waardoor Maura geen twij-fel had over wat voor soort oefening ze bedoelde. Dat was ook iets wat Jamie en zij niet meer zo vaak deden, hoewel dat na vijf jaar samen misschien te verwachten was. 'Dus het gaat goed tussen jullie?'

Zoe haalde haar schouders op, terwijl ze het pad op kuier-den dat zich rond de top van de heuvel slingerde. 'Jawel. Soms

zou ik willen dat Liam zich iets minder voor de club zou inzetten, maar ik denk dat alle andere vrouwen en vriendinnen hetzelfde voelen.’

Na een korte aarzeling knikte Maura. Ze had Jamie nooit de aanzienlijke tijd misgund die hij besteedde aan trainen, spelen en socializen met zijn teamgenoten van de Inverleith Warriors, vooral omdat het haar de vrijheid gaf om haar eigen interesses te volgen, die voornamelijk bestond uit tijd die ze in haar studio doorbracht, waar ze onwillige klei omtoverde tot iets mooiers. ‘Het is een deel van wie ze zijn,’ zei ze. ‘En het heeft ook voordelen.’

‘Absoluut,’ antwoordde Zoe en haar ogen lichtten op. ‘Een kant-en-klaar sociaal leven om mee te beginnen. Heel prettig als je net van baan bent veranderd en vanaf de andere kant van het land bent verhuisd.’

Dat was zeker waar. Maura had zich altijd alleen maar welkom gevoeld bij de rugbyclub, ondanks het feit dat ze liever wat buiten het sociale gebeuren bleef. Het moest perfect zijn geweest voor iemand als Zoe, die bruiste van energie en graag meedeed. ‘Het zijn aardige kerels.’

‘Ik weet het,’ zei Zoe. ‘Ik heb geboft toen ik Liam leerde kennen. En Jamie en jij? Is er al een kans op een Warriors-huwelijk binnenkort?’

Het was niet de eerste keer dat Maura die vraag kreeg. Haar familie, of in elk geval haar zus Kirsty, vroeg haar al minstens twee jaar of er al trouwplannen waren, maar ze kon in alle eerlijkheid zeggen dat ze daar nog niet echt over had nagedacht. Afgezien daarvan was trouwen notoir duur en leek er altijd wel iets anders te zijn om voor te sparen. Het hielp dat Jamie nooit enige neiging had getoond om haar ten huwelijk te vragen, ondanks een gestage stroom uitnodigingen voor bruiloften van vrienden... Maar Maura was niet van plan er een probleem van te maken.

Ze schudde haar hoofd. ‘Jamie heeft zijn zinnen gezet op

zo'n duur nieuw appartement,' zei ze en ze voelde zich net een politicus die een lastige vraag ontweek. 'We hebben er in het weekend een paar bekeken.'

Zoe kon de verleiding om toe te happen niet weerstaan. 'Wil je je appartement dan verkopen?' vroeg ze en ze zette grote ogen op. 'Dan verdien je een vermogen. Dean Village is enorm geliefd.'

Ze klonk net als een makelaar, dacht Maura, maar ze vertelde haar niets nieuws. Jamie had herhaaldelijk geprobeerd haar aandacht op de stijgende vastgoedprijzen in Edinburgh te vestigen, maar zij had zich tot nu toe verzet tegen zijn aanmoediging om het appartement te laten taxeren met het argument dat de helft van het geld naar Kirsty zou gaan, aangezien hun overleden tante het aan hen beiden had nagelaten. Het onderwerp had de afgelopen weken tot een aantal verhitte discussies geleid.

'We hebben nog geen besluit genomen. We denken er nog maar net over na.'

'Je kunt het altijd verhuren,' stelde Zoe voor, terwijl ze bij de top van de heuvel kwamen. 'Op die manier kun je er ook goed geld aan verdienen.'

Dat was geen slecht idee, moest Maura toegeven. Het idee van een vast inkomen was aantrekkelijk. Een carrière als pottenbakker leidde niet tot regelmatige verdiensten, hoewel haar wekelijkse lessen wel hielpen. Maar bij de gedachte aan iemand anders die in het appartement boven haar atelier woonde, voelde ze een knoop in haar maag. 'Misschien. Jamie wilde zien wat er zoal te koop is.'

Zoe knikte. 'Er staan een paar echt mooie gebouwen in de richting van Leith. Zijn jullie daar ook geweest?'

Maura wist alles over de herontwikkeling van Leith, het havengebied aan de oostkant van de stad, omdat haar nieuwe zakenpartner, Fraser, haar daarover had verteld, maar ze wist dat Jamie in de buurt van het stadscentrum wilde blijven.

‘Nee, in New Town,’ zei ze tegen Zoe. ‘Die hoogbouwprojecten.’

Alleen al bij het uitspreken van die woorden zakte de moeder haar in de schoenen. Jamie had natuurlijk het penthouse willen zien en Maura was de eerste om toe te geven dat het showappartement luxueus was geweest, met een benijdenswaardig uitzicht over Edinburgh. Maar terwijl de makelaar lyrisch was over de voordelen van het moderne gebouw, had zij haar blik over de fris witte muren en de glinsterende zwarte tegelvloer laten dwalen. Met de jaloezieën dicht hadden ze zich overal, in elke stad kunnen bevinden. Er was geen sprake van de bijzondere architectuur van Edinburgh, geen besef van de rijke geschiedenis en het belang van de stad door de eeuwen heen. Ze kon het gevoel dat het allemaal een beetje zielloos was niet van zich afschudden.

‘Heel mooi,’ zei Zoe onder de indruk. ‘Jamie heeft een goede smaak.’

Maura glimlachte geforceerd, net zoals ze had gedaan toen hij haar had gevraagd wat ze ervan vond toen ze terugliepen naar de met kasseien geplaveide straten van Dean Village. ‘Hij zou heel blij zijn om dat te horen.’

‘Opwindend ook,’ zei Zoe met een zucht. ‘Ik ben een beetje jaloers.’

Ze moest eens weten, dacht Maura, maar ze zei niets. ‘Mmm.’

Maar Zoe scheen haar gebrek aan enthousiasme te voelen, want ze keek haar van opzij aan. ‘En wat hebben jullie verder gedaan? Hoe gaat het met je nieuwe zakelijke avontuur? Vind je het leuk om met Fraser samen te werken?’

Maura’s blik viel op een klein kind dat met hulp van haar moeder op het Portugese kanon links van het pad klom. De ontmoeting met haar oude klasgenoot Fraser Bell op oudejaarsavond had hem ertoe aangezet contact op te nemen met een zakelijk voorstel. Maar na de eerste golf van communicatie

tie over het ontwerp van een prototype van een keramische geest voor zijn Dead Famous-wandeltocht en het onderteekenen van de overeenkomst die hij haar had gestuurd, had ze al bijna vier weken niets meer van Fraser gehoord. Dat was niet per se een verrassing. Ze had hem gezegd dat het zo lang zou duren om de twintig spoken te produceren die hij had besteld en ze ging ervan uit dat hij haar de ruimte gaf om het werk te doen, maar een deel van haar had verwacht dat hij af en toe zou informeren hoe het ervoor stond. Naarmate de dagen verstreken, begon ze zich zorgen te maken dat zijn stilzwijgen betekende dat de voorbestellingen waar hij zo zeker van was geweest niet waren binnengekomen. De prijs die hij had vastgesteld leek hoog voor iets wat zo klein was, ook al wist ze precies hoeveel werk er in de productie van Agnes de zeeheks was gaan zitten. Ze had zichzelf in de loop van de weken meer dan eens streng moeten toespreken. Het was haar taak om de spoken te maken en het was aan Fraser om ze te verkopen.

‘Ik heb de bestelling bijna klaar,’ zei ze voorzichtig. ‘Het was leuk om ze te maken.’

‘Het is zo’n slim idee,’ zei Zoe enthousiast. ‘Misschien wil ik er zelf eentje kopen en een van zijn wandelingen door de stad uitproberen. Hoe was die wandeling die jij hebt gedaan? Was het leuk?’

‘O, het was geweldig,’ antwoordde Maura hartelijk, want Fraser had zijn verhalen op een indrukwekkende manier verteld en zijn publiek vakkundig weten te boeien met een heerlijke mix van geschiedenis en macabere verhalen. ‘Hij moest mensen wegsturen.’

‘Ik neem aan dat het helpt dat hij er zo goed uitziet,’ peinsde Zoe hardop. ‘Met zo’n gezicht kun je waarschijnlijk kiezelstenen op het strand van Brighton verkopen.’

Het viel niet te ontkennen dat Fraser er goed uitzag: lang, blond haar en een baard en hij straalde een ontspannen zelfvertrouwen uit dat mensen aantrok. Op school was hij al zo

geweest, zoals Maura zich maar al te goed kon herinneren en het was dan ook geen verrassing dat hij acteur was geworden. Ze had wat van zijn televisiewerk bekeken en het was duidelijk dat de camera van hem hield. Hij had iets speciaals, meer dan alleen een knappe kop en een stralende glimlach, en Maura kon zich gemakkelijk voorstellen dat dit ook bijdroeg aan het succes van de spookwandelingen. Ondanks het feit dat ze nauwelijks met elkaar hadden gesproken, was ze op school ook zeker niet immuun geweest voor dat charisma. En toen ze allebei voor Kerstmis terug waren van de universiteit, had er een toevallige ontmoeting plaatsgevonden buiten een pub in Edinburgh, met een dronken kus waarvan Fraser geen idee had dat die ooit had plaatsgevonden. Die herinnering was bij Maura direct weer bovengekomen toen ze zijn naam hoorde en sindsdien had ze er veel energie in gestoken om te proberen het te vergeten.

‘Laat hij eerst die spoken maar eens aan de toeristen in Edinburgh verkopen,’ zei ze droog tegen Zoe.

‘Als hij echt zo goed is in verhalen vertellen als jij zegt, dan klinkt het niet alsof dat een probleem zal worden,’ zei Zoe. ‘Jullie passen perfect bij elkaar.’

Ze bedoelde zakelijk. Maura wist dat ze het zakelijk bedoelde, maar dat was niet genoeg om een oncomfortabele gloed in haar wangen te voorkomen. ‘We zullen zien,’ zei ze iets abrupter dan haar bedoeling was en ze besloot dat het tijd werd om van onderwerp te veranderen. Ze wees naar het Dugald Stewart-monument, een gotisch bouwwerk in de vorm van een muziektent, met op de achtergrond een veelbelovende zonsondergang. ‘Dat is de perfecte foto voor Instagram. Laten we hem gelijk maken, voordat de influencers hem ontdekken.’

Toen Maura net voor tienem thuis kwam, was Jamie nog niet terug van de training. Ze had Zoe voor het eerst meegenomen

men naar Cafe St Honoré, haar favoriete Franse bistro versholen in Thistle Street, en ze waren langer gebleven dan ze had verwacht, niet in de laatste plaats dankzij het onweersaanbare dessertmenu. Daarna had ze de bus terug naar Dean Village genomen, te vol van het uitstekende eten en een goede fles rode wijn om zin te hebben om te lopen, en was ze even in het stille appartement blijven staan, voor ze op haar schreden terugkeerde en de trap weer afliep naar haar studio.

De oven was al meer dan vierentwintig uur aan het afkoe-len. De voorwerpen binnenin zouden klaar zijn om eruit gehaald te worden, maar Maura was niet van plan om de oven na een paar glazen wijn te legen. Dat soort roekeloosheid kon gemakkelijk tot een ramp leiden. Maar ze kon het niet laten om het deksel op te tillen om de laatste groep geglazuurde spoken te bekijken. Ze stonden tussen stukken die door haar studenten waren gemaakt, verspreid tussen de mokken, kannen en theelichthouders.

Ze had een sjabloon gebruikt om ze allemaal even groot te maken, maar elk exemplaar was net iets anders. Sommige hadden luchtigere plooiën, andere hadden zeepokken tussen de geschilderde bladeren van de zeeuwersiering. Een paar hadden treurige groene ogen. Allemaal waren ze gemerkt met haar initialen.

Ze bekeek ze even en haar vingers jeukten om ze eruit te halen en goed te bekijken, maar ze wist de verleiding te weerstaan. Als ze er eentje zou laten vallen, zou ze niet genoeg hebben om aan Fraser te leveren en ze was zich ervan bewust dat ze hem al had laten wachten. Erger nog, ze zou iets kunnen laten vallen dat door een van haar studenten was gemaakt en dan zou ze hun teleurstelling moeten doorstaan als ze uitlegde wat er was gebeurd. Voorlopig was het genoeg om naar de schatten in de oven te kijken en te weten dat ze ze de volgende ochtend met nuchtere handen in detail kon bekijken.

Zodra ze er zeker van was dat deze laatste spoken tijdens

het bakken niet gebarsten of mislukt waren, kon ze Fraser een bericht sturen om hem te laten weten dat zijn bestelling klaar was en opgehaald kon worden. Bij die gedachte voelde ze een mengeling van opwinding en nervositeit door haar lichaam stromen, maar zo voelde ze zich altijd als ze een opdracht aan een klant leverde. Er was altijd een kans dat het niet helemaal was wat ze in gedachten hadden. Maar ze betwijfelde of dat bij Fraser het geval zou zijn. De spoken verschilden op subtiële wijze van elkaar, met een individualiteit die enkel voortkwam uit het feit dat ze met de hand waren gemaakt, maar ze waren allemaal herkenbaar als Agnes de zeeheks en ondanks haar twijfels merkte Maura dat ze erg uitkeek naar Frasers reactie op de voltooide stukken. Ze kon alleen maar hopen dat hij er een paar had weten te verkopen.